

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 16 oktober 2018 met nummer RvVb-A-1819-0191
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0694-A

Verzoekende partijen	<ol style="list-style-type: none">1. mevrouw Hilde HAELTERMAN2. de heer Renald WAUTERS3. mevrouw Lydia STEPPE4. de heer Mathieu GUILLOCHIN5. mevrouw Elisa BEELLAERT <p>vertegenwoordigd door advocaat Pieter JONGBLOET met woonplaatskeuze op het kantoor te 3010 Leuven, Oude Diestsesteenweg 13</p>
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
Tussenkommende partij	de bvba WEYNE PROJECTS <p>vertegenwoordigd door advocaten Pieter-Jan DEFOORT en Matthias STRUBBE met woonplaatskeuze op het kantoor te 8020 Oostkamp, Domein de Herten, Hertsbergsestraat 4</p>

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 19 mei 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 2 februari 2017 (verkeerdelijk vermeld als beslissing van “9 maart 2017” in het verzoekschrift).

De verwerende partij heeft het administratief beroep van onder meer de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Roosdaal van 26 september 2016 ontvankelijk verklaard.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een verkavelingsvergunning verleend onder voorwaarden voor het bouwen van 62 eengezinswoningen en 5 meergezinswoningen met nieuwe wegeaanleg op de percelen gelegen te 1760 Roosdaal, binnengebied Korenbloemweg-Brusselstraat- Kwinkeleer, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie C, nummers 629s, 629r, 642f, 644k, 644l, 645d, 645c, 646b, 647d, 648f, 648g/2, 648e, 649c, 650d/2, 650e, 650f, 650g, 650h, 652d, 652e, 653a, 653c/2, 653d/2, 654b, 654g/2, 654h/2, 655c, 691a, 691b, 692, 693, 694d.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkommende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 18 september 2018.

Advocaat Pieter JONGBLOET voert het woord voor de verzoekende partijen. Advocaat Matthias STRUBBE voert het woord voor de tussenkomenende partij.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 15 september 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 19 februari 2018 toe in de debatten.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

De tussenkomenende partij dient op 7 april 2016 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Roosdaal een aanvraag in voor een verkavelingsvergunning voor “het bouwen van 62 eengezinswoningen en 5 meergezinswoningen met nieuwe wegeaanleg” op de percelen gelegen te 1760 Roosdaal, binnengebied Korenbloemweg- Brusselstraat- Kwinkeleer.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 maart 1977 in woongebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 9 mei 2016 tot en met 8 juni 2016, dienen de eerste, tweede en derde verzoekende partijen bezwaarschriften in. Ook de vierde en vijfde verzoekende partijen dienen een bezwaarschrift in, doch buiten de termijn van het openbaar onderzoek.

De Vlaamse Milieumaatschappij verleent op 2 juni 2016 een advies waarin het werken met infiltratiekratten wordt afgewezen en als voorwaarde wordt gesteld dat maximaal moet ingezet worden op infiltratie aan de oppervlakte.

Op 13 juni 2016 bezorgt de tussenkomenende partij, na een ongunstig advies van Aquafin van 12 mei 2016, een aangepast rioleringsconcept aan de gemeente, waarin wordt afgestapt van het werken met ondergrondse kratten. De tussenkomenende partij bezorgt vervolgens op 13 september 2016 een nogmaals aangepast voorstel van rioleringsplan aan de gemeente en aan Aquafin.

Aquafin adviseert op 14 september 2016 voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 26 september 2016 een verkavelingsvergunning aan de tussenkomenende partij.

Tegen deze beslissing tekenen onder meer de verzoekende partijen op 5 november 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 25 januari 2017 om dit beroep niet in te willigen en de verkavelingsvergunning te verlenen onder voorwaarden. Het advies luidt onder meer als volgt:

“ ...

b) Hoofdstuk III, afdeling I, artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid (Belgisch Staatsblad 14 november 2003) legt bepaalde verplichtingen op, die de watertoets worden genoemd. Deze watertoets houdt in dat de eventuele schadelijke effecten van het innemen van ruimte ten koste van de watersystemen worden ingeschat. Het betrokken goed is niet gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. Er dringen zich in het kader van de watertoets geen maatregelen op inzake overstromingsvrij bouwen of beperkingen inzake de inname van komberging.

De voorliggende verkavelingsaanvraag omvat de aanleg van nieuwe wegenis. Deze toename aan verharde oppervlakte zal ter plaatse leiden tot een vermindering van de infiltratiecapaciteit van de bodem. Overeenkomstig artikel 12 van de gewestelijk stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater kan een verkavelingsvergunning waarbij nieuwe wegen worden aangelegd alleen verleend worden als voorzien is in de plaatsing van collectieve voorzieningen voor infiltratie of buffering die voldoen aan de bepalingen van artikel 10 en 11. Voor de berekening van de dimensionering van de infiltratie- of buffervoorziening moet hierbij uitgegaan worden van de oppervlakte van de aan te sluiten wegverharding vermeerderd met 80m² per kavel binnen de verkaveling.

De voorliggende aanvraag voorziet volgens de initiële aanvraag in de plaatsing van een collectieve infiltratievoorziening met een totale inhoud van 388000l en een totale oppervlakte van 480.36m², en dit in functie van een totale afwaterende oppervlakte van 12009m². De ontworpen infiltratievoorziening voor de beoogde verkaveling is correct gedimensioneerd en het voorstel voorziet in infiltratiekratten onder de wegenis.

In het kader van de watertoets werd door de VMM een advies uitgebracht waarin gesteld wordt dat de kratten niet effectief zullen zijn en als voorwaarde wordt gesteld dat maximaal moet ingezet worden op infiltratie aan de oppervlakte (open buffer in de toplagen van de bodem, waar de hoge grondwatertafelstanden niet voorkomen). De groenzone wordt daartoe als een geschikte locatie aangeduid. Dit advies is niet bindend en de voorwaarden zijn vaag. Aquafin bracht daarnaast advies uit inzake de riolering en stelt dan weer voor om de hele verkaveling af te koppelen en ook voor de woningen een collectieve infiltratievoorziening te voorzien. Dit gaat voorbij aan de wettelijke verplichting terzake. Volgend op de adviezen wordt nu door de aanvrager geopteerd om de afkoppeling volgens een ander principe te laten plaatsvinden met enkel buffering in overgedimensioneerde rioolbuizen met knijpleiding.

Daarmee wordt voorbijgegaan aan de optie om ook oppervlakkig te infiltreren. Hiermee wordt ook uitgegaan van een ander concept dat niet is voorgelegd aan de VMM. De beroeper stelt dat uit een laatste advies van 24 augustus 2016 van RioAct (in samenwerking met Aquafin) blijkt dat ook zij geen gunstig advies kunnen uitbrengen over het nieuwe rioleringsplan en ook daar de werkzaamheid van in vraag stellen. Dat advies is echter achterhaald bij het laatste advies van 13 september 2016 waaruit wel een principieel akkoord blijkt. Echter dient vastgesteld dat in dit advies nog wordt vooropgesteld dat een aangepast ontwerpplan moet worden aangeleverd omdat de ontwerpplannen die bij hen gekend zijn nog niet voldoen. Het in overeenstemming brengen van de aanvraag met de hemelwaterverordeningen (op een werkzame en optimale manier) hangt samen met de wegenis aanleg en de inrichting van het openbaar domein. De watertoets houdt in dat alle maatregelen worden genomen die de schadelijke effecten op het watersysteem maximaal vermijden. Zolang deze werkzaamheid niet gewaarborgd is, is niet voldaan aan de hemelwaterverordening.

Het voldoen aan de hemelwaterverordening hangt samen met de aanleg van de wegenis en het stedenbouwkundige aspect daarvan. Uit wat volgt blijkt dat de aanleg van de wegenis bij voorkeur uit de verkaveling wordt gesloten. Het voldoen aan de verordening kan als voorwaarde verbonden worden aan de verkavelingsvergunning in samenhang met het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning.

De verplichtingen op de individuele kavels zoals bepaald in de verordening blijven onverminderd van toepassing. De voorwaarde zoals die door de gemeente werd vooropgesteld om alle verhardingen in waterdoorlatende materialen op een waterdoorlatende fundering te voorzien kan worden bijgetreden en als voorwaarde aan de vergunning verbonden worden.

...

d) De aanvraag omvat de aanleg van nieuwe wegenis. In toepassing op het art. 4.2.25. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening dient bij het verlenen van een vergunning deze beslissing voorafgegaan te worden door de beslissing van de gemeenteraad over de zaak van de wegen. Dergelijke beslissing werd genomen op 25 augustus 2016. De beroeper geeft aan dat in de vergunning sprake is van een gemeenteraadsbeslissing van 23 juni 2016 en dat dit minstens geen duidelijkheid schept op welke basis (met welke plannen) het besluit nu genomen is. Hierin dient echter gesteld dat het een redactionele fout betreft waarbij de datum van een eerste geplande raadzitting is vermeld, zonder op die datum tot een besluit werd gekomen. Er is wel degelijk maar één beslissing die dateert van 25 augustus en die als voorwerp de vaststelling heeft van de rooilijn, het bestek, de plannen en raming ten laste van eigenaar voor de wegenis, de rioleringswerken en de opening van de nieuwe wegenis.

Gezien de aanvraag ook alle technische plannen en bestekken omvat van de wegenis geldt in toepassing op art. 4.2.17 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening dat de verkavelingsvergunning ook als stedenbouwkundige vergunning geldt voor de aanleg van de nieuwe verkeerswegen, of de tracéwijziging, verbreding of opheffing ervan. In dat kader dient gesteld dat de gemeenteraadsbeslissing inzake de wegen dus ook betrekking heeft op de stedenbouwkundige handelingen die vervat zitten in de aanvraag.

De beroeper argumenteert dat er aan het wegenisontwerp wijzigingen plaatsvonden (ingevolge de watertoets en de adviezen m.b.t. de riolering), en aldus een nieuwe gemeenteraadsbeslissing zich opdringt. In de gemeenteraadsbeslissing (art.2) wordt naar plannen verwezen zonder verduidelijking dat het om aangepaste plannen gaat en is een bestek goedgekeurd met de totaalprijs zoals gevoegd bij de aanvraag (met onder post 15

infiltratiekratten, die niet meer zouden uitgevoerd worden). Hieruit kan afgeleid worden dat de beslissing betrekking heeft op de initieel ingediende plannen.

In deze dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de delen van de gemeenteraadsbeslissing die betrekking hebben op het tracé van de wegen en noodzakelijk een verkavelingsvergunning dient vooraf te gaan, en de delen van de gemeenteraadsbeslissing die betrekking hebben op het bestek, plannen, raming en rioleringswerken, die betrekking hebben op het stedenbouwkundig onderdeel van de aanvraag. Het is niet verplicht om de stedenbouwkundige aanvraag voor de wegenis te integreren in een verkaveling en aldus kan ook een gemeenteraadsbeslissing inzake deze delen van de aanvraag niet verplichtend verbonden zijn aan het verlenen van de verkavelingsvergunning. Aan het tracé van de wegenis is gedurende de procedure niets gewijzigd, zodat de gemeenteraadsbeslissing in elk geval voor dit onderdeel van de aanvraag als voldoende kan gelden om een verkavelingsvergunning toe te staan.

In zoverre de gemeenteraadsbeslissing betrekking heeft op de stedenbouwkundige handelingen verbonden met de aanleg van de weg bestaat ook de mogelijkheid om dit apart opnieuw in te dienen als de gemeenteraadsbeslissing niet zou volstaan. Daartoe dient minstens al uitgemerkt te worden in hoeverre de gemeenteraadsbeslissing ook zover strekt dat de riolering hoort tot die werken waarover de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft. In zoverre de aanleg van de riolering geen gemeenteraadsbevoegdheid zou zijn geldt dit natuurlijk evenmin aangaande wijzigingen hieraan. Volgens inlichtingen bij de gemeente Roosdaal valt een dergelijke beslissing buiten de voor hen gebruikelijke toepassing van de regelgeving dienaangaande.

Artikels 2 en 42 van het Gemeentedecreet bepalen dat de gemeenteraad beschikt over de volheid van bevoegdheid in zaken die voor de gemeente van belang zijn. Dit is een ruime formulering die interpretaties toelaten. Rechtspraak en rechtsleer, zoals in een schrijven van het Vlaams Gewest aan de vergunningsverlenende overheden wordt toegelicht, bieden een zekere richting dienaangaande. Een belangrijk criterium is de financiële impact, waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen daden van beheer (CBS) en daden van beschikking (gemeenteraad).

In die zin wordt de financiële impact van de gewijzigde riolering in eerste instantie beperkt tot de aanvrager, die pas na de realisatie van deze riolering de weg kosteloos zal overdragen aan de gemeente. Anderzijds zal de gewijzigde uitvoering implicaties hebben voor het navolgende onderhoud door de gemeente. Dit laatste laat toe te besluiten dat er een grond kan gevonden worden om aan te nemen dat de gemeenteraad over de definitieve uitvoeringsplannen dient te oordelen en slechts dan ook deze plannen als een stedenbouwkundige vergunning kunnen aangewend worden binnen de verkavelingsvergunning.

In elk geval dient worden vastgesteld dat het openbaar onderzoek plaatsvond van 9 mei 2016 tot 8 juni 2016 op basis van de originele rioleringsplannen zoals gevoegd bij de aanvraag. In zoverre er een planaanpassing wordt doorgevoerd dient nagegaan in hoeverre de rechten van derden daarbij kunnen geschonden zijn. Het aanpassen van plannen tijdens de procedure is geregeld in art. 4.3.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening die beperkte aanpassingen toelaat in zoverre ze niet dienen om de leemten van een onvolledige of vage aanvraag op te vangen. In voorliggend geval vloeien de aanpassingen voort uit de bemerkingen van adviesinstanties en was er al een rioleringsplan zodat er geen sprake is van een leemte.

In hoeverre de aanpassing 'beperkt' is, is een feitenkwestie. De bezwaren van de derden hebben ondermeer ook betrekking op de watertoets en de waterhuishouding op het perceel. De afkoppeling wordt verwezenlijkt met andere technische systemen die het risico op overlast op de omgeving zouden moeten verminderen. De uitvoering van de wijzigingen houden in dat het buffervolume niet langer in kratten onder de wegenis zou voorzien worden maar 388000l in de overgedimensioneerde rioleringsbuizen zou gebufferd worden en mits een knijpleiding vertraagd zal worden afgevoerd. Het gaat daarbij dan toch over voorzieningen van een zekere omvang. Deze wijziging gaat mogelijk ook het 'beperkte' karakter van aanpassingen te buiten. De toepassing van art. 4.3.1. wordt in deze door de Raad voor Vergunningenbetwisting zeer restrictief geïnterpreteerd.

Zowel de beroeper als de aanvrager stellen voor dat het project opnieuw aan de gemeenteraad wordt voorgelegd en deze dus zou worden samengeroepen door de gouverneur. Art. 4.2.25 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voorziet echter in deze mogelijkheid op het moment dat er door de gemeente geen beslissing werd genomen, hier is er al een gemeenteraadsbeslissing. Zelfs als de toepassing van art. 4.2.25. verruimd wordt tot een nieuwe beslissing in functie van een nieuw plan waarover niet eerder werd beslist, gaat het ver van dit ook enkel en alleen te doen voor het stedenbouwkundig luik van de zaak van de wegen en daarbij dan nog voor een onderdeel dat daarna een kwetsbaarheid vertoont om te worden aangevochten als te essentieel gewijzigd tegenover de initiële aanvraag.

Gezien het stedenbouwkundig gedeelte van de aanvraag geen verplicht onderdeel van de verkavelingsaanvraag inhoudt is het hier meer aangewezen om dit onderdeel mits een aparte procedure tot stedenbouwkundige vergunning te herwerken volgens plannen die definitief voldoen aan de vereisten van de adviesinstanties. Dit creëert ook de mogelijkheid om aangaande de tegenstellingen die voorkomen in de adviezen van VMM en RioAct (i.s.m. Aquafin) over de wijze van infiltratie verder in overleg te gaan en tot een degelijk uitgewerkt project te komen waar een definitief akkoord over bestaat.

Inzake het tracé van de weg blijft de gemeenteraadbeslissing onverminderd voldoende om in toepassing op art. 4.2.25. de verkaveling met uitsluiting van het stedenbouwkundige luik te kunnen vergunnen.

...

Na de hoorzitting van 31 januari 2017 verklaart de verwerende partij het beroep op 2 februari 2017 ongegrond en verleent een verkavelingsvergunning. De verwerende partij motiveert haar beslissing onder meer als volgt:

“ ...

b) Hoofdstuk III, afdeling I, artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid (Belgisch Staatsblad 14 november 2003) legt bepaalde verplichtingen op, die de watertoets worden genoemd. Deze watertoets houdt in dat de eventuele schadelijke effecten van het innemen van ruimte ten koste van de watersystemen worden ingeschat. Het betrokken goed is niet gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. Er dringen zich in het kader van de watertoets geen maatregelen op inzake overstromingsvrij bouwen of beperkingen inzake de inname van komberging.

De voorliggende verkavelingsaanvraag omvat de aanleg van nieuwe wegenis. Deze toename aan verharde oppervlakte zal ter plaatse leiden tot een vermindering van de

infiltratiecapaciteit van de bodem. Overeenkomstig artikel 12 van de gewestelijk stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater kan een verkavelingsvergunning waarbij nieuwe wegen worden aangelegd alleen verleend worden als voorzien is in de plaatsing van collectieve voorzieningen voor infiltratie of buffering die voldoen aan de bepalingen van artikel 10 en 11. Voor de berekening van de dimensionering van de infiltratie- of buffervoorziening moet hierbij uitgegaan worden van de oppervlakte van de aan te sluiten wegverharding vermeerderd met 80m² per kavel binnen de verkaveling.

De voorliggende aanvraag voorziet volgens de initiële aanvraag in de plaatsing van een collectieve infiltratie en/of voorziening met een totale inhoud van 388000l en een totale oppervlakte van 480.36m², en dit in functie van een totale afwaterende oppervlakte van 12009m². De ontworpen voorziening voor de beoogde verkaveling is correct gedimensioneerd en het voorstel voorziet in kratten onder de wegenis.

In het kader van de watertoets werd door de VMM een advies uitgebracht waarin gesteld wordt dat de kratten niet effectief zullen zijn en als voorwaarde wordt gesteld dat maximaal moet ingezet worden op infiltratie aan de oppervlakte (open buffer in de toplagen van de bodem, waar de hoge grondwatertafelstanden niet voorkomen). De groenzone wordt daartoe als een geschikte locatie aangeduid. Dit advies is niet bindend en de voorwaarden zijn vaag. Aquafin bracht daarnaast advies uit inzake de riolering en stelt dan weer voor om de hele verkaveling af te koppelen en ook voor de woningen een collectieve infiltratievoorziening te voorzien. Dit gaat voorbij aan de wettelijke verplichting terzake. Volgend op de adviezen wordt nu door de aanvrager geopteerd om de afkoppeling volgens een ander principe te laten plaatsvinden met enkel buffering in overgedimensioneerde rioolbuizen met knijpleiding. De beroeper wijst erop dat de kratten al van bij aanvang met een waterdichte omwikkeling waren voorzien en dus enkel als buffervoorziening dienstig gingen zijn en niet voor infiltratie. In de aanstiplijst inzake de hemelwaterverordening wordt daartoe verwezen naar een afwijking die opgenomen is in de hydraulische nota.

Daarmee wordt voorbijgegaan aan de optie om ook oppervlakkig te infiltreren. Hiermee wordt ook uitgegaan van een ander concept dat niet is voorgelegd aan de VMM. De beroeper stelt dat uit een laatste advies van 24 augustus 2016 van RioAct (in samenwerking met Aquafin) blijkt dat ook zij geen gunstig advies kunnen uitbrengen over het nieuwe rioleringsplan en ook daar de werkzaamheid van in vraag stellen. Dat advies is echter achterhaald bij het laatste advies van 13 september 2016 waaruit wel een principieel akkoord blijkt. In dit advies wordt vooropgesteld dat een aangepast ontwerpplan moet worden aangeleverd, dat ondertussen zowel aan de gemeente als aan de provincie is overgemaakt. . Aldus kan de aanvraag in overeenstemming gebracht worden met de hemelwaterverordeningen (op een werkzame en optimale manier).

In deze omstandigheden kan in alle redelijkheid verwacht worden dat er geen schadelijk effect wordt veroorzaakt in de plaatselijke waterhuishouding, noch dat dit mag verwacht worden ten aanzien van het eigendom in aanvraag.

De verplichtingen op de individuele kavels zoals bepaald in de verordening blijven ook onverminderd van toepassing. De voorwaarde zoals die door de gemeente werd vooropgesteld om alle verhardingen in waterdoorlatende materialen op een waterdoorlatende fundering te voorzien kan worden bijgetreden en als voorwaarde aan de vergunning verbonden worden.

...

d) De aanvraag omvat de aanleg van nieuwe wegenis. In toepassing op het art. 4.2.25. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening dient bij het verlenen van een vergunning deze beslissing voorafgegaan te worden door de beslissing van de gemeenteraad over de zaak van de wegen. Dergelijke beslissing werd genomen op 25 augustus 2016. De beroeper geeft aan dat in de vergunning sprake is van een gemeenteraadsbeslissing van 23 juni 2016 en dat dit minstens geen duidelijkheid schept op welke basis (met welke plannen) het besluit nu genomen is. Hierin dient echter gesteld dat het een redactionele fout betreft waarbij de datum van een eerste geplande raadzitting is vermeld, zonder op die datum tot een besluit werd gekomen. Er is wel degelijk maar één beslissing die dateert van 25 augustus en die als voorwerp de vaststelling heeft van de rooilijn, het bestek, de plannen en raming ten laste van eigenaar voor de wegenis, de rioleringswerken en de opening van de nieuwe wegenis.

Gezien de aanvraag ook alle technische plannen en bestekken omvat van de wegenis geldt in toepassing op art. 4.2.17 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening dat de verkavelingsvergunning ook als stedenbouwkundige vergunning geldt voor de aanleg van de nieuwe verkeerswegen, of de tracéwijziging, verbreding of opheffing ervan. In dat kader dient gesteld dat de gemeenteraadsbeslissing inzake de wegen dus ook betrekking heeft op de stedenbouwkundige handelingen die vervat zitten in de aanvraag.

De beroeper argumenteert dat er aan het wegenisontwerp wijzigingen plaatsvonden (ingevolge de watertoets en de adviezen m.b.t. de riolering), en aldus een nieuwe gemeenteraadsbeslissing zich opdringt. In de gemeenteraadsbeslissing (art.2) wordt naar plannen verwezen zonder verduidelijking dat het om aangepaste plannen gaat en is een bestek goedgekeurd met de totaalprijs zoals gevoegd bij de aanvraag (met onder post 15 infiltratiekratten, die niet meer zouden uitgevoerd worden). Hieruit kan afgeleid worden dat de beslissing betrekking heeft op de initieel ingediende plannen.

In deze dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de delen van de gemeenteraadsbeslissing die betrekking hebben op het tracé van de wegen en noodzakelijk een verkavelingsvergunning dient vooraf te gaan, en de delen van de gemeenteraadsbeslissing die betrekking hebben op het bestek, plannen, raming en rioleringswerken, die betrekking hebben op het stedenbouwkundig onderdeel van de aanvraag. Het is niet verplicht om de stedenbouwkundige aanvraag voor de wegenis te integreren in een verkaveling en aldus kan ook een gemeenteraadsbeslissing inzake deze delen van de aanvraag niet verplichtend verbonden zijn aan het verlenen van de verkavelingsvergunning. Aan het tracé van de wegenis is gedurende de procedure niets gewijzigd, zodat de gemeenteraadsbeslissing in elk geval voor dit onderdeel van de aanvraag als voldoende kan gelden om een verkavelingsvergunning toe te staan.

In zoverre de gemeenteraadsbeslissing betrekking heeft op de stedenbouwkundige handelingen verbonden met de aanleg van de weg dient vooreerst uitgemaakt te worden in hoeverre de gemeenteraadsbeslissing ook zover strekt dat de riolering hoort tot die werken waarover de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft. In zoverre de aanleg van de riolering geen gemeenteraadsbevoegdheid zou zijn geldt dit natuurlijk evenmin aangaande wijzigingen hieraan. Volgens inlichtingen bij de gemeente Roosdaal valt een dergelijke beslissing buiten de voor hen gebruikelijke toepassing van de regelgeving dienaangaande.

Artikels 2 en 42 van het Gemeentedecreet bepalen dat de gemeenteraad beschikt over de volheid van bevoegdheid in zaken die voor de gemeente van belang zijn. Dit is een ruime formulering die interpretaties toelaten. Rechtspraak en rechtsleer, zoals in een

schrijven van het Vlaams Gewest aan de vergunningverlenende overheden wordt toegelicht, bieden een zekere richting dienaangaande. Een belangrijk criterium is de financiële impact, waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen daden van beheer (CBS) en daden van beschikking (gemeenteraad).

In die zin wordt de financiële impact van de gewijzigde riolering in eerste instantie beperkt tot de aanvrager, die pas na de realisatie van deze riolering de weg kosteloos zal overdragen aan de gemeente. Anderzijds stelt de beroeper dat de gewijzigde uitvoering implicaties zal hebben voor het navolgende onderhoud door de gemeente. Dit laatste is echter eigen aan vele kleinere technische werken die als daden van beheer worden gezien. Er is vast te stellen dat rioleringswerken normaliter slechts een collegebeslissing vergen. Het is niet omdat de gemeenteraad het in voorliggend geval naar zich toe heeft getrokken en de werken die bovenop de normale bevoegdheid vallen heeft betrokken bij haar beslissing dat deze bevoegdheid zich ook uitstrekt tot rioleringswerken. Een kleine navolgende wijziging hieraan behoeft dan ook geen nieuwe gemeenteraadsbeslissing. De aanpassing van de riolering dient niet opnieuw aan de gemeenteraad te worden voorgelegd, noch aan het college van burgemeester en schepenen. De deputatie is bevoegd om kleinere aanpassingen door te voeren tijdens de beroepsprocedure. In zoverre er een planaanpassing wordt doorgevoerd dient nagegaan in hoeverre de rechten van derden daarbij kunnen geschonden zijn.

Het aanpassen van plannen tijdens de procedure is geregeld in art. 4.3.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening die beperkte aanpassingen toelaat in zoverre ze niet dienen om de leemten van een onvolledige of vage aanvraag op te vangen. In voorliggend geval vloeien de aanpassingen voort uit de bemerkingen van adviesinstanties en was er al een rioleringsplan zodat er geen sprake is van een leemte. De aanpassing kan ook beschouwd worden als 'beperkt'. De ruimtelijke impact is zeer klein gezien er geen enkel visueel aspect aan verbonden is. Het gaat om ondergrondse en onzichtbare constructies. De ruimtelijke impact zou zich enkel kunnen manifesteren door een gewijzigde impact op de watersystemen dat zich als wateroverlast zou kunnen gaan manifesteren aan de oppervlakte. Ondertussen werd echter tot een ontwerp gekomen waaraan ook door de adviesinstanties goedkeuring werd gegeven en net deze wateroverlast moet vermijden. De planaanpassing kan als beperkt worden aanvaard.
...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Standpunt van de partijen

De verwerende partij stelt het volgende:

“ ...
Uw Raad zal het belang van verzoekende partijen en de ontvankelijkheid van het verzoekschrift beoordelen en het desgevallend als onontvankelijk afwijzen.
In de mate dat de verzoekende partijen een nieuwe beoordeling van de voorliggende aanvraag beogen door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, is verwerende partij van oordeel dat het door verzoekende partijen ingediende verzoekschrift als onontvankelijk dient te worden afgewezen.
...”

De tussenkomende partij werpt op:

“
...

BETREFFENDE DE (ON)ONTVANKELIJK RATIONE MATERIAE

In het verzoekschrift tot nietigverklaring van verzoekende partijen staat het volgende te lezen omtrent de bestreden beslissing:

“Op donderdag 11 mei 2017 werd aan beroepers een rechtgezet besluit met correcte bijlage betekend, door hen ontvangen op 15 mei 2017.

Het is tegen deze beslissing dat onderhavig beroep is gericht”.

Ook uit de inventaris blijkt dat de vordering tot nietigverklaring tegen de rechtzetting van 11 mei 2017 is gericht:

“Inventaris van de stukken:

- 1) **Bestreden besluit (rechtgezet besluit dd. 11 mei 2017)**
- 2) Vergunningenbesluit CBS
- 3) Verslag PSA” (eigen aanduiding)

*Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat een louter bevestigende beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt. Een **rechtzetting van een louter materiële beslissing** is volgens Uw Raad overigens “noch minder dan een louter bevestigende beslissing”, zodat zij **geen** voor Uw Raad **aanvechtbare vergunningsbeslissing** uitmaakt.*

Uw Raad zal willen vaststellen dat de thans bestreden beslissing dezelfde datum (nl. 2 februari 2017) draagt als de ‘initiële’ beslissing, die werd betekend op 3 april 2017. Bovendien is de thans bestreden beslissing inhoudelijk hetzelfde, met dien verstande dat hierin een materiële vergissing werd verbeterd (er werd een ontbrekende bijlage toegevoegd).

*Uit niets blijkt dat deputatie na 2 februari 2017 het beroep van verzoekende partijen opnieuw heeft onderzocht en haar eerdere vergunningsbeslissing aan een heroverweging heeft onderworpen, of zelfs maar haar vroegere vergunningsbeslissing heeft hernomen. **De thans bestreden beslissing is dan ook nog minder dan een louter bevestigende beslissing**, doch enkel een materiële rechtzetting van een vergissing die in de beslissing van 2 februari 2017 was geslopen. Een dergelijke verbetering van een louter materiële vergissing is **geen** voor Uw Raad **aanvechtbare vergunningsbeslissing**.*

Het beroep is onontvankelijk.

BETREFFENDE DE (ON)ONTVANKELIJK RATIONE TEMPORIS

*Ondergeschikt, en slechts in zoverre Uw Raad van oordeel zou zijn dat het beroep ratione materiae toch ontvankelijk zou zijn (quod non), merken tussenkomende partijen op dat voor de berekening van de termijn om een beroep tot nietigverklaring in te stellen, moet worden gerekend vanaf de betekening van de **initiële** vergunningsbeslissing.*

Verzoekende partijen geven aan dat zij op maandag 3 april 2017 de beslissing van de deputatie van 2 februari 2017 hebben ontvangen. De uiterste datum om een beroep tot nietigverklaring in te stellen, bedraagt 18 mei 2017.

Tussenkomen de partijen stellen vast dat het verzoekschrift tot nietigverklaring geen datum bevat. Zij stellen tevens vast dat het verzoekschrift de griffiestempel "ONTVANGEN 22 – 05 – 2017" draagt.

Het is dan ook onduidelijk of het verzoekschrift binnen de decretaal voorgeschreven termijn werd ingediend. Tussenkomen de partij vertrouwt er op dat Uw Raad de tijdigheid van het verzoek tot nietigverklaring aan een grondig onderzoek onderwerpt.

...

Op de openbare zitting van 18 september 2018 doet de tussenkomen de partij afstand van de exceptie die betrekking heeft op de tijdigheid van het beroep.

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verwerende partij op 2 februari 2017 in administratief beroep besliste over de aanvraag van de tussenkomen de partij. De verzoekende partijen vermelden dat zij de betekening van deze beslissing hebben ontvangen op 3 april 2017.

Op 24 april 2017 vraagt de raadsman van de tussenkomen de partij aan de verwerende partij om een interpretatieve beslissing te nemen met betrekking tot de voorwaarden die zijn opgelegd in de bestreden beslissing.

Na deze vraag betekent de verwerende partij op 15 mei 2017 aan de verzoekende partijen een "RECHTZETTING BESLUIT VAN DE DEPUTATIE VAN VLAAMS-BRABANT". De "rechtzetting" houdt in dat een "bijlage 1:voorwaarden van de gemeente" wordt toegevoegd aan de beslissing. Zoals de tussenkomen de partij stelt, draagt het "rechtgezet" besluit dezelfde datum en heeft het dezelfde inhoud als de beslissing die eerder was betekend aan de verzoekende partijen.

2.

Er kan uit de gegevens van het dossier niet worden afgeleid dat de verwerende partij een nieuwe, louter bevestigende beslissing heeft genomen, doch enkel dat de verwerende partij dezelfde, eerder genomen beslissing nogmaals heeft betekend aan de verzoekende partijen, maar ditmaal met correcte bijlagen.

Er is dus geen sprake van twee beslissingen en derhalve evenmin van een mogelijke loutere bevestigende beslissing.

De exceptie van de tussenkomen de partij wordt verworpen.

3.

Aangezien bovendien uit de gegevens van het dossier blijkt dat de betekening van de bestreden beslissing met correcte bijlagen pas op 15 mei 2017 aan de verzoekende partijen betekend werd, is het beroep van de verzoekende partijen in elk geval tijdig ingesteld.

4.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat het beroep van de verzoekende partijen ook voor het overige op een regelmatige wijze werd ingesteld. De opmerking van de verwerende partij heeft geen verdere beoordeling aangezien ze niet kan beschouwd worden als een exceptie.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – EERSTE MIDDEL

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen voeren in hun eerste middel de schending aan van artikel 4.2.25 VCRO.

Ze stellen dat de bestreden beslissing niet is voorafgegaan door een rechtmatig besluit van de gemeenteraad over de zaak van de wegen en verwijzen naar artikel 4.2.25 VCRO. Ze betogen dat volgens de vaste rechtspraak van de Raad de rioleringswerken onder de zaak van de wegen vallen en dat de gemeenteraad enkel de oorspronkelijke plannen doch niet de actuele plannen van de riolering heeft goedgekeurd, waardoor de gemeenteraadsbeslissing over de wegen onbestaande is, minstens onrechtmatig.

Het middel wordt verder nog als volgt toegelicht:

“ ...

De PSA tracht in een argumentatie van een tweetal pagina aan te tonen dat rioleringswerken buiten de exclusieve bevoegdheid van de gemeenteraad zouden vallen en dat hierover aldus geen voorafgaandelijke beslissing nodig is. (Verslag PSA, p. 8-9)

De deputatie neemt deze tekst quasi woord voor woord over (bestreden besluit, p. 9-11) en stelt:

“In zoverre de aanleg van de riolering geen gemeenteraadsbevoegdheid zou zijn, geldt dit natuurlijk evenmin aangaande wijzigingen hieraan. Volgens inlichtingen bij de gemeente Roosdaal valt een dergelijke beslissing buiten de voor hen gebruikelijke toepassing van de regelgeving dienaangaande.” (bestreden besluit, p. 10 medio en verslag PSA, p. 8 medio)

Verder stelt de deputatie de zaken scherp door te stellen dat:

“Er is vast te stellen dat rioleringswerken normaliter slechts een collegebeslissing vergen. Het is niet omdat de gemeenteraad het in voorliggend geval naar zich toe heeft getrokken en de werken die bovenop de normale bevoegdheid vallen heeft betrokken bij haar beslissing dat deze bevoegdheid zich ook uitstrekt tot rioleringswerken. Een kleine navolgende wijziging hieraan behoeft dan ook geen nieuwe gemeenteraadsbeslissing. De aanpassing van de riolering dient niet opnieuw aan de gemeenteraad te worden voorgelegd, noch aan het college van burgemeester en schepenen. De deputatie is bevoegd om kleinere aanpassingen door te voeren tijdens de beroepsprocedure.” (bestreden besluit, p. 10 onderaan)

Behalve het feit dat de deputatie zelf een oordeel dient te vormen omtrent deze bevoegdheid en zich niet enkel op “inlichtingen van de gemeente Roosdaal” dient te beroepen, klopt deze stelling uiteraard niet.

Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad omvat de “zaak der wegen” niet alleen de aanleg van de weg en diens aanhorigheden, maar ook de uitrusting ervan, en in het bijzonder de aan te leggen riolering. (RvVb 21 januari 2014, nr. A/2014/0071, RvVb van 17 februari 2015, Nr. S/2015/0017, RvVb van 20 oktober 2015, nr. A/1516/0122, RvVb van 21 juni, nr. A/1516/1256).

De Raad van State heeft hierover tevens in het verleden ook al positief geoordeeld. (RvS 12 januari 2009, nr. 189.415, Extensa). Ook in de rechtsleer bestaat er geen enkele discussie over dit feit. (DEFOORT, P.-J., “De bevoegdheid van de gemeenteraad over de zaak der wegen ... Welke bevoegdheid?”, T.R.O.S. 80 (2015), p. 293; BUIJS, X. en

GLABEKE, A., "Ruimtelijke ordening in het veld (De zaak van de wegen: een zaak van de gemeenteraad)", T.R.O.S. 70-71 (2013), p. 162)

Zoals eerder aangegeven op pagina 8 van dit beroep erkennen alle partijen dat de gemeenteraadsbeslissing betrekking had op een oud ontwerp van de wegenis.

Uw Raad stelde in een recent arrest nog:

"Een gemeenteraadsbesluit over de zaak van de wegen heeft een verordenend karakter en kan door de Raad op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing worden gelaten." (RvVb, 21 juni 2016, nr. A/1516/1256, p. 23)

In casu diende de gemeenteraadsbeslissing uiteraard altijd buiten toepassing te worden gelaten, daar deze geen betrekking had op de actuele plannen. In dat geval oordeelde Uw Raad in hetzelfde arrest dat:

"Bij gebreke aan een rechtmatig besluit over de zaak van de wegen, is niet voldaan aan de voorwaarde van een voorafgaandelijke beslissing van de gemeenteraad, zoals bepaald in het hiervoor aangehaald artikel 4.2.17, § 2 VCRO." (RvVb, 21 juni 2016, nr. A/1516/1256, p. 23)

Zowel beroepers als de aanvrager hebben dan ook voorgesteld dat het project opnieuw aan de gemeenteraad werd voorgelegd, in toepassing van artikel 4.2.25 VCRO.

De PSA stelt echter in zijn verslag dat dit niet mogelijk is, daar de gemeenteraad al een beslissing heeft genomen. (verslag PSA, p. 9)

Uiteindelijk heeft de deputatie geoordeeld dat zij binnen haar bevoegdheid kon oordelen over de rioleringswerking. Dit in manifeste tegenspraak met de aangehaalde rechtspraak van Uw Raad.

...

De verwerende partij repliceert:

...

Artikel 4.2.25 VCRO bepaalt uitdrukkelijk het volgende:

"Als de vergunningsaanvraag wegeniswerken omvat waarover de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft, en het vergunningverlenende bestuursorgaan oordeelt dat de vergunning kan worden verleend, neemt de gemeenteraad een beslissing over de zaak van de wegen, alvorens het vergunningverlenende bestuursorgaan een beslissing neemt over de vergunningsaanvraag."

Als de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid had, maar geen beslissing heeft genomen over de zaak van de wegen, roept de provinciegouverneur op verzoek van de deputatie of de Vlaamse Regering, de gemeenteraad samen. De gemeenteraad neemt een beslissing over de zaak van de wegen en deelt die beslissing mee binnen een termijn van zestig dagen vanaf de samenroeping door de provinciegouverneur."
(eigen onderlijning)

Welnu, verwerende partij heeft in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat dergelijke gemeenteraadsbeslissing m.b.t. de zaak van de wegen in casu voorligt: op 25 augustus 2016 heeft de gemeenteraad van Roosdaal immers het wegentracé goedgekeurd.

Volgens verzoekende partijen houdt deze gemeenteraadsbeslissing echter geen rekening met de actuele plannen, doch louter met de oude plannen die bij de

verkavelingsvergunningsaanvraag waren gevoegd en waarbij er nog ondergrondse infiltratiekratten werden voorzien, en geen bufferleidingen.

Ook deze argumentatie kan echter niet worden aangenomen, vermits de nieuwe plannen dateren van na het advies van de VMM, uitgebracht op 2 juni 2016 (n.a.v. het advies van VMM werden de plannen immers gewijzigd en werden de infiltratiekratten vervangen door bufferleidingen).

Ontegensprekelijk heeft de gemeenteraad, bij het nemen van haar beslissing over de zaak van de wegen op 25 augustus 2016, zich dan ook gebaseerd op de meest actuele plannen.

De gemeenteraadsbeslissing van 25 augustus 2016 is dan ook geenszins onrechtmatig. Zij werd overeenkomstig art. 4.2.25 VCRO correct genomen, alvorens er uitspraak werd gedaan over de verkavelingsvergunningsaanvraag.
...

De tussenkomende partij stelt:

“ ...

1) Het belang van verzoekende partijen

Overeenkomstig artikel 35, derde lid van het DBRC-decreet kan een onwettigheid enkel aanleiding geven tot een vernietiging, op voorwaarde dat de partij die de onwettigheid aanvoert, wordt benadeeld door de ingeroepen onwettigheid.

Het is tussenkomende partij onduidelijk in hoeverre verzoekende partijen worden benadeeld door het (zogezegd) ontbreken van een actuele gemeenteraadsbeslissing.

2) Het middel is ongegrond

...

Het is juist dat tijdens de vergunningsprocedure in eerste administratieve aanleg er een aantal wijzigingen werden doorgevoerd aan het **rioleringsconcept** teneinde tegemoet te komen aan de opmerkingen die werden geuit door Aquafin nv / RioAct.

Samengevat kunnen de doorgevoerde aanpassingen aan het rioleringsdossier als volgt worden weergegeven (zie onderstaande tabel)

Datum	Actie
29/02/2016	Een voorontwerp dossier met de rioleringsplannen wordt voor vooradvies naar de rioolbeheerder Aquafin opgestuurd
07/04/2016	Indienen van de verkavelingsaanvraag Het toegevoegde rioleringsconcept bevat een RWA met ondergrondse kratten, die ook al buffering met vertraagde afvoer functioneren omdat infiltratie niet mogelijk is
02/05/2016	Kennisgeving resultaat ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek
09/05/2016	Start openbaar onderzoek
12/05/2016	Eerste hydraulisch en technisch advies Aquafin/Riopact Op technisch vlak wordt het rioleringsconcept ongunstig geadviseerd: ondergrondse bufferkratten worden afgeraden Daarnaast worden er nog voorwaarden opgelegd
13/05/2016	De gemeente vraagt via mail om het concept van de riolering aan te

	<i>passen zodat dit mee de vergunningsperiode kan doorlopen</i>
08/06/2016	<i>Einde openbaar onderzoek</i>
09/06/2016	<i>PV van sluiting openbaar onderzoek</i>
13/06/2016	<i>Er wordt een aangepast rioleringsconcept overgemaakt aan de gemeente De ondergrondse kratten werden vervangen door een betonnen rioleringsbuis met diameter 800</i>
10/08/2016	<i>Het aangepaste voorstel is blijven liggen bij de gemeente Het voorstel werd doorgestuurd voor advies naar de rioolbeheerder</i>
24/08/2016	<i>Naar aanleiding van het doorsturen van de aangepaste plannen werd vanuit Aquafin telefonisch contact opgenomen met ARCADIS om bijkomende uitleg over de plannen te bekomen</i>
24/08/2016	<i>ARCADIS bezorgd Aquafin en de gemeente een mail met een verduidelijking van de knijpconstructies en een berekening van de knijpopening</i>
24/08/2016	<i>Tweede hydraulisch en technisch advies Aquafin/Riopact Het advies is nog steeds ongunstig. Aquafin vraagt een hydraulische verantwoordingsnota en een optimalisatie van het ontwerp van de DWA</i>
25/08/2016	<i>Mail van de gemeente met advies Aquafin en de vraag om dit te verwerken in het ontwerp om een gunstig advies te bekomen</i>
29/08/2016	<i>Er vond een overleg plaats tussen de gemeente, Aquafin en ARCADIS om te bekijken welke aanpassingen er dienen doorgevoerd te worden om een positief advies te verkrijgen</i>
08/09/2016	<i>Mail van Aquafin waarin ze aangeven dat ze nog geen bijkomende info hebben ontvangen</i>
13/09/2016	<i>Er wordt een aangepast voorstel van het rioleringsplan en hydraulische nota overgemaakt aan de gemeente en aan Aquafin voorgelegd voor advies</i>

...

Er werden evenwel **geen aanpassingen** doorgevoerd aan het **wegenistracé**

Op 25 augustus 2016 nam de gemeenteraad een beslissing over de zaak van de wegen in het voorliggende vergunningendossier. De gemeenteraad behandelde de bezwaren die in het kader van het openbaar onderzoek omtrent de vergunningsaanvraag werden uitgebracht en overwoog daarbij onder meer hetgeen volgt:

“(…)

- **enkel de bezwaren met betrekking tot de rooilijn of wegenis moeten door de gemeenteraad behandeld worden, de overige bezwaren hebben overwegend betrekking op de ordening van de kavels en de verkaveling in het algemeen en zijn de bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen**
- er zijn twee bezwaren die betrekking hebben op de rooilijn, meerbepaald:
 - de opmerking dat er te weinig weginfrastructuur voorzien wordt voor de toekomstige ontsluiting van de kadastrale percelen 64 g/2 en 650 d/2 (buiten de verkaveling)
 - de vraag om een voldoende brede losweg te voorzien naar het ingesloten kadastraal perceel 641d, gelegen achter de Keerstraat nr. 10 (verlengde van de voorziene losweg naar voetweg nr. 61)
- in het kader van het eerste bezwaar kan gesteld worden dat de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening op het bouwen en verkavelen in de gemeente Roosdaal een minimum van 4,00 meter toegang tot het openbaar domein voorziet en op het voorgelegde verkavelingsplan is dit zo opgenomen
- het tweede bezwaar betreft een private aangelegenheid

- het verkavelingsdossier met betrekking tot het openbaar domein voorziet in de aanleg van nieuwe wegenis met 4 straten met variërende totale breedtes van 4,80 meter tot plaatselijk 10,00 meter, met uitbreidingsmogelijkheid naar aanpalende percelen ten noordwesten en ten noordoosten van het project, maar deze ontwikkeling is nog niet aan de orde omdat de eigenaar van de gronden ten noordwesten nog niet wenst te ontwikkelen en omdat de percelen in het noordoosten in nog niet aangesneden woonuitbreidingsgebied gelegen zijn
- **het bestek, de plannen en de raming voor de wegenis en rioleringswerken binnen de verkavelingsaanvraag, opgesteld door Arcadis Belgium nv voor Weyne Projects bvba bedraagt 1.094.424,75 euro (inclusief 21% BTW)**
- **de wegenis- en rioleringswerken moeten ten laste van de verkavelaar uitgevoerd worden** (eigen aanduiding).

Vervolgens besloot de gemeenteraad (met eenparigheid van de stemmen) de rooilijn, het bestek, de plannen en de raming voor de wegenis en rioleringswerken, alsook de grondafstand (na realisatie van de wegenis) **goed te keuren**.

Ten tijde van het nemen van deze gemeenteraadsbeslissing was het rioleringsconcept reeds herwerkt en werden de voorziene kratten vervangen door bufferleidingen. Het tracé van de wegenis is nooit aangepast geweest. Er zijn nadien wel nog een aantal **kleine wijzigingen** aangebracht aan het rioleringsconcept (nl. beperking van het aantal overstorten met knijpconstructies en opdeling van de bufferleidingen, doch dit betreffen beperkte **technische** wijzigingen die zijn doorgevoerd op vraag van een adviesinstantie (RioAct).

Dergelijke beperkte technische wijzigingen hebben overigens **geen impact** op het gemeentelijke budget.

Reeds in de administratieve beroepsprocedure hebben verzoekende partijen dit argument naar voor gebracht. Teneinde elke discussie te vermijden of om te voorkomen dat dit loutere procedure-argument zou worden aangewend door de beroepsindieners om een procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen in te stellen, heeft tussenkomende de deputatie verzocht de gemeenteraad opnieuw samen te roepen teneinde een nieuwe beslissing te nemen over de zaak der wegen, met inbegrip van het finale rioleringsconcept.

Tussenkomende partij benadrukt dat zij het – ook op dat ogenblik – niet eens was met het standpunt van verzoekende partijen. Zij vroeg – met het oog op een **maximale risicobeheersing** – de gemeenteraad enkel om een nieuwe beslissing te nemen om een einde te stellen aan deze discussie. Dat blijkt ook uit de volgende passages van **haar schrijven** (stuk 10):

“(…) Een van de grieven die in voormelde procedure door beroepsindieners wordt aangevoerd, bestaat erin dat de gemeenteraad van de gemeente Roosdaal zich niet zou hebben uitgesproken over het finale concept van de in de verkaveling voorziene wegenis.

Het is juist dat tijdens de vergunningsprocedure in eerste administratieve aanleg een aantal wijzigingen werden doorgevoerd aan het rioleringsconcept teneinde tegemoet te komen aan de opmerkingen die werden geuit door Aquafin / Riopact.

Hoewel er geen aanpassingen werd doorgevoerd aan het wegenistracé, en hoewel wij van oordeel zijn dat de wijzigingen aan de riolering betrekking hebben op een aspect van goede ruimtelijke ordening (met name de functionele inpasbaarheid van de aanvraag), lijkt het ons opportuun dat de gemeenteraad zich uitspreekt over het finale rioleringsconcept. Enkel op die manier wordt elke vorm van discussie vermeden en wordt zowel de (formele) kritiek van beroepsindieners ontmoet, als rechtszekerheid geboden aan de vergunninghouder. Wij zouden willen vermijden dat dit loutere procedure-argument zou worden aangewend door de beroepers, als middel in een procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Vergunninghouder verzoekt dan ook dat uw deputatie, gelet op de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht, de gemeenteraad van de gemeente Roosdaal opnieuw zou samenroepen teneinde een (nieuwe) beslissing te nemen over de zaak van de wegen, met inbegrip van het finale rioleringsconcept, zoals deze werd vergund door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Roosdaal.

Huidig schrijven geschiedt onder voorbehoud van alle recht en zonder nadelige erkenning”.

De stelling van verzoekende partijen dat ook de aanvrager zou hebben voorgesteld “om het project opnieuw aan de gemeenteraad [voor te leggen]” moet dan ook in die context worden geplaatst.

*In zoverre Uw Raad van oordeel zou zijn dat de gemeenteraadsbeslissing van 25 augustus 2016 ‘achterhaald’ zou zijn omdat er nog een aantal technische aanpassingen aan het rioleringsconcept werden doorgevoerd, merkt tussenkomende partij op dat de deputatie **enkel gebonden** is door de gemeenteraadsbeslissing, **voor zover de gemeenteraad binnen haar bevoegdheid blijft**. Elementen die door de wet- of decreetgever uitdrukkelijk aan de vergunningverlenende overheden zijn toegewezen (bijv. op grond van de VCRO – toetsing aan de goede ruimtelijke ordening), zijn onttrokken aan de bevoegdheid van de gemeenteraad en kunnen de deputatie ook niet binden.*

*Wat de ‘wegeniswerken waarover de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft’, betreft, wijst tussenkomende partij er op dat **nergens** in het Gemeentedecreet of in enig ander decreet een toegewezen bevoegdheid aan de gemeenteraad wordt toegewezen inzake de ‘zaak der wegen’. De bevoegdheid die hieromtrent traditioneel aan de gemeenteraad wordt toegekend stond vroeger wél expliciet in de Stedenbouwwet. Door een reeks wet- en decreetwijzigingen is die expliciete bevoegdheid uit de wetgeving **verdwenen**. Traditioneel werd aangenomen dat, ook na het verdwijnen van die expliciete rechtsgrond, de gemeenteraad bevoegd was op basis van de algemene bevoegdheid van de gemeenteraad over zaken van gemeentelijk belang.*

*Aan die redenering kan, sinds de vervanging van de Nieuwe Gemeentewet door het Gemeentedecreet in 2005, echter niet (langer) zomaar worden vastgehouden. Voormelde decreetwijziging heeft namelijk een **fundamentele herziening** teweeggebracht in de verhouding tussen de bevoegdheden van de gemeenteraad en het college van burgemeester en schepenen.*

Artikel 42 van het Gemeentedecreet luidt als volgt.

*“§ 1. **Onder voorbehoud van de toepassing van andere wettelijke of decretale bepalingen**, beschikt de gemeenteraad over de volheid van bevoegdheid ten aanzien van de aangelegenheden, bepaald in artikel 2.*

§ 2. De gemeenteraad bepaalt het beleid van de gemeente en kan daartoe algemene regels vaststellen.

§ 3. De gemeenteraad stelt de gemeentelijke reglementen vast. Onverminderd de federale wetgeving in verband met de bevoegdheid van de gemeenteraad tot het vaststellen van politieverordeningen, kunnen de reglementen onder meer betrekking hebben op het gemeentelijk beleid, de gemeentelijke belastingen en retributies, en op het inwendige bestuur van de gemeente.

Een afschrift van elk reglement waarin een strafbepaling of een administratieve sanctie wordt opgenomen, wordt dadelijk verzonden aan de griffie van de rechtbank van eerste aanleg en aan die van de politierechtbank” (eigen aanduiding).

Nieuw in deze bepaling, in vergelijking met de vroegere (Nieuwe) Gemeentewet, was dat bij de algemene bevoegdheid van de gemeenteraad voor zaken van gemeentelijk belang, uitdrukkelijk werd toegevoegd dat die bevoegdheid **enkel** gold “onder voorbehoud van de toepassing van andere wettelijke of decretale bepalingen”. De betekenis hiervan is dat zaken van gemeentelijk belang waarvoor andere organen bevoegd zijn (zoals het college van burgemeester en schepenen), hierdoor **onttrokken** zijn aan de bevoegdheid van de gemeenteraad.

Vóór het Gemeentedecreet bepaalde artikel 75 van de (oude) Gemeentewet van 30 maart 1836 en artikel 117 van de Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988 enkel dat de gemeenteraad bevoegd was voor alle zaken van gemeentelijk belang en voor alle zaken die aan hem werden opgedragen door een hogere overheid. De bepaling die stelde dat zaken die waren toegewezen aan een andere overheid onttrokken werden aan de bevoegdheid van de gemeenteraad was niet voorzien in de (Nieuwe) Gemeentewet.

De gemeenteraad is in de nieuwe filosofie van het Gemeentedecreet enkel nog bevoegd voor belangrijke beleidskeuzes, inzonderheid voor het nemen van reglementaire besluiten. De individuele uitwerking van de grote beleidskeuzes is voor het college van burgemeester en schepenen.

Wanneer het voorgaande wordt toegepast op de ‘zaak der wegen’, is vast te stellen dat voor de opmaak van (reglementaire) stedenbouwkundige verordeningen, rooilijnplannen en/of verkeersreglementen de gemeenteraad bevoegd is en het verlenen van een (‘oude’) stedenbouwkundige of een (‘oude’) verkavelingsvergunning met de aanleg van een ontsluitingsweg onder de bevoegdheid van het college voor burgemeester en schepenen valt.

Samengevat komt het voorgaande er op neer dat, **in de mate dat een aspect van de wegenis behoort tot een van de toetsingscriteria van de goede ruimtelijke ordening**, zoals opgesomd in artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 1° van de VCRO, die **bevoegdheid is toegewezen aan de vergunningverlenende overheid**, en bijgevolg, overeenkomstig artikel 42, § 1, eerste lid van het Gemeentedecreet, onttrokken aan de bevoegdheid gemeenteraad. Dit vloeit onder meer voort uit de nieuwe filosofie van het (gewijzigde) Gemeentedecreet en is letterlijk overgenomen in de aanhef van artikel 42, § 1, eerste lid van het Gemeentedecreet.

Ook de Raad van State heeft trouwens reeds meermaals geoordeeld dat de gemeenteraad **NIET** bevoegd is om aspecten van goede ruimtelijke ordening te beoordelen, bijv.:

“onder “de zaak van de wegen”, wat het voorwerp van de bestreden beslissing uitmaakt, het bepalen van het tracé van de wegen en de uitrusting ervan [dient] te worden verstaan. **De gemeenteraad kon in casu enkel daarover uitspraak doen en de motieven van de bestreden beslissing kunnen enkel daarop betrekking hebben. De gemeenteraad was niet bevoegd om de overeenstemming van de verkavelingsaanvraag met een goede ruimtelijke ordening**, zoals bedoeld in artikel 4.3.1, §§ 1 en 2, **te beoordelen**”.

Zoals reeds verschillende malen werd benadrukt, werden er te dezen **geen aanpassingen** doorgevoerd aan het **wegenistracé**. De wijzigingen die aan de riolering zijn doorgevoerd, hebben betrekking op een aspect van de goede ruimtelijke ordening, nl. de **functionele inpasbaarheid van het aangevraagde**.

Een aanpassing van het rioleringsplan gebeurt met het oog op **de functionele inpasbaarheid van de riolering** in het project en in de omgeving, met name om het regen- en afvalwater op de meest functionele manier af te voeren. **De gemeenteraad is niet bevoegd om de overeenstemming van een verkavelingsaanvraag met de goede ruimtelijke ordening**, zoals bedoeld in artikel 4.3.1, §§ 1 en 2 van de VCRO, te beoordelen.

Enkel het college van Burgemeester en schepenen, en in graad van beroep, de deputatie, is hiervoor bevoegd.

*Eventuele andersluidende rechtspraak die zou zeggen dat riolering in al zijn aspecten tot de bevoegdheid van de gemeenteraad over de zaak der wegen behoort, heeft **geen rekening** gehouden met de **voormelde argumentatie** i.v.m. de uitdrukkelijke toewijziging voor de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, waaronder de functionele inpasbaarheid, aan het vergunningverlenende bestuursorgaan. In geen enkel arrest over de zaak der wegen werd ooit al uitspraak gedaan over de argumentatie over de aanhef van artikel 42, § 1 van het Gemeentedecreet, dat bepaalt dat zaken die zijn toegewezen aan andere organen, aan de bevoegdheid van de gemeenteraad zijn onttrokken. **Geen enkel arrest** heeft ooit een uitspraak gedaan over de verhouding tussen de expliciete bevoegdheidstoewijzing door artikel 4.3.1, § 2, 2° van de VCRO aan de vergunningverlenende overheid, en de vaststelling dat hiermee al die aspecten zijn onttrokken aan de bevoegdheid van de gemeenteraad.*

*Dit alles wordt overigens uitgebreid **gemotiveerd** in de bestreden beslissing: (...)*

...

De verzoekende partijen dupliceren nog als volgt:

“ ...

A) Belangenexceptie

Tussenkomen de partij werpt eerst en vooral een exceptie van gebrek aan belang op bij het ingeroepen middel. Zij stelt dat het onduidelijk is in hoeverre verzoekende partijen zouden worden benadeeld door het ontbreken van een actuele gemeenteraadsbeslissing.

Deze exceptie kan niet worden bijgetreden. Een middel is ontvankelijk wanneer het beroepende partijen een wettig voordeel kan opleveren. Indien het bestreden besluit wordt vernietigd op basis van dit middel, zou de gemeenteraad zich opnieuw moeten buigen over de zaak der wegen (ditmaal met kennis van zaken, op basis van een actueel plan). Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat men niet mag vooruit lopen op deze beoordeling om een belang uit te sluiten.

Daarnaast wijzen beroepers op het tweede middel, waaruit duidelijk blijkt dat beroepers nadeel vrezen omtrent wateroverlast en de riolering (aspect van zaak der wegen). Tussenkomen de partij werpt ten aanzien van dit middel geen exceptie op. Het is aldus ook duidelijk welke nadelen beroepers vrezen die betrekking hebben op het ontbreken van een behoorlijk gemeenteraadsbeslissing over de zaak deze wegen en met betrekking tot de planning die uiteindelijk door de deputatie werden vergund.

B) Gegrondheid van het middel

Voor de duidelijkheid wensen beroepers nogmaals te benadrukken dat een beslissing over de zaak der wegen niet exclusief een beslissing over het tracé en de uitrusting van de weg betreft maar eveneens omtrent de riolering. Beroepers herhalen dat dit in rechtsleer en rechtspraak algemeen zo wordt aanvaard.

Het staat daarenboven buiten alle discussie dat het gemeenteraadsbesluit over de zaak der wegen dateert van 25 augustus 2016 en dat na deze datum een aangepast rioleringsplan werd ingediend. Zie hiervoor het chronologisch overzicht zoals opgenomen door tussenkomen de partij (...).

Inderdaad, pas op 13 september 2016 werd een aangepast rioleringsplan overgemaakt aan de gemeente (en Aquafin).

Verwerende partij laat volledig na in te gaan op de inhoud van het middel en stelt dat de gemeenteraadsbeslissing dd. 25 augustus 2016 werd genomen na de plannen die volgden na het advies van de VMM op 2 juni 2016. Hierboven werd echter aangetoond dat er op 13 september 2016 nog nieuwe plannen werden ingediend voor de riolering.

Tussenkomen de partij voert daarentegen een betoog waaruit zou moeten volgen dat de rioleringswerken niet onder de 'zaak der wegen' en de bevoegdheid van de gemeenteraad zouden vallen.

Zij stelt enerzijds dat er aan het tracé zelf geen wijzigingen werden aangebracht middels het aangepaste ontwerp van 13 september 2016 en anderzijds dat de aanpassingen aan de rioleringsplannen enkel aspecten van de goede ruimtelijke ordening zou betreffen.

Tussenkomen de partij stelt dat de wijzigingen aan het rioleringsplan enkel betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid van het aangevraagde project in de omgeving en dat het College van Burgemeester en Schepenen (en in beroep de Deputatie) hier als enige bevoegd voor zijn.

Over de door beroepers geciteerde rechtspraak wordt gesteld dat hierin geen rekening werd gehouden met het hierboven vermeld argument i.v.m. de toewijzing van de bevoegdheid van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, meer precies de functionele inpasbaarheid.

Het argument van de tussenkomen de partij kan echter onmogelijk gevolgd worden. Een rioleringsplan heeft inderdaad deels betrekking op de functionele inpasbaarheid van een project. Hetzelfde geldt voor de aan te leggen wegenis (die betrekking heeft op de mobiliteit en functionele inpasbaarheid, eveneens aspecten van goede ruimtelijke ordening). Doch is het zo dat de wegenis op zichzelf, alsook alle accessoria zoals de rioleringsplannen, onder de 'zaak der wegen' vallen en dit erkend wordt in alle heersende rechtsleer en rechtspraak.

Ter illustratie stelt de Raad van State bijvoorbeeld dat (de effecten van) de afvloeiing van het water naar bestaande en nieuwe rioleringsinfrastructuren een beoordeling van de zaak der wegen betreft. Analooq kan worden gesteld dat de functionele inpasbaarheid misschien wel in casu door de Deputatie beoordeeld dient te worden, doch dat de gemeenteraad de aanpassingen aan de riolering nog steeds zelfs dient te beoordelen als een onderdeel van de 'zaak der wegen'. Een rioleringsplan kan namelijk in theorie in een gebied functioneel inpasbaar zijn, doch voor een specifieke deel van de wegenis problematisch zijn inzake afvloeiing van regenwater etc.

Tussenkomen de partij betwist overigens niet dat de gemeenteraad deze nieuwe riolering niet heeft beoordeeld. Erger nog, zij heeft de gemeenteraad er zelf nog om verzocht, zoals blijkt uit haar schriftelijke uiteenzetting.

Feit is dat de rioleringsplannen zijn aangepast en dat hiervoor geen actueel gemeenteraadsbesluit voorligt. Feit is tevens dat rioleringsplannen onder de zaak der wegen vallen en dat hiervoor in toepassing van een verkaveling verplicht een voorafgaandelijk gemeenteraadsbesluit dient voor te liggen.

Uit deze twee premissen kan enkel de gegrondheid van het middel worden besloten.
...”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen voeren in essentie aan dat de bestreden beslissing genomen werd met miskenning van artikel 4.2.25 VCRO omdat de gemeenteraadsbeslissing over de zaak van de wegen werd genomen op grond van achterhaalde rioleringsplannen.

Het middel van de verzoekende partijen raakt de openbare orde. Immers wordt de bevoegdheid van de gemeenteraad over de zaak van de wegen en de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid in discussie gebracht. Het middel is dus ontvankelijk, ongeacht het belang van de verzoekende partijen. Er dient derhalve niet ingegaan te worden op de exceptie van de tussenkommende partij dat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij het aanvoeren van het middel.

2.

Op grond van de artikelen 2 en 42 van het gemeentedecreet beschikt de gemeenteraad over de volheid van bevoegdheid voor aangelegenheden van gemeentelijk belang, waaronder de bevoegdheid voor de aanleg en uitrusting van gemeentelijke verkeerswegen.

Het voormalig artikel 4.2.17, §2 VCRO was opgenomen in Titel IV 'Vergunningenbeleid', Hoofdstuk 2 'Vergunningsplicht', Afdeling 1 'Soorten', Onderafdeling 2 'Vergunningsplicht voor het verkavelen van gronden' en luidde destijds als volgt:

“§2. Indien de verkavelingsaanvraag wegeniswerken omvat waaromtrent de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft, en het vergunningverlenende bestuursorgaan oordeelt dat de verkavelingsvergunning van zijnerwege kan worden verleend, dan neemt de gemeenteraad een beslissing over de zaak van de wegen, alvorens het vergunningverlenende bestuursorgaan een beslissing neemt over de verkavelingsaanvraag. 36

De gemeenteraad beslist uiterlijk op de tweede raadszitting waarop de zaak van de wegen geagendeerd is, zoniet wordt de beslissing over de wegenis geacht ongunstig te zijn.”

Deze bepaling werd “opgeheven” bij artikel 41 van het decreet van 4 april 2014 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot de ruimtelijke ordening en het grond- en pandenbeleid. In de parlementaire voorbereidingen wordt daarbij onder meer het volgende toegelicht (Parl. St. VI. Parl., 2013-2014, stuk 2371/1, 30-31):

“ ...

2. Een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag kan echter evenzeer wegeniswerken omvatten. Zo kan men een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag indienen voor groepswoningbouw met aanleg van wegen of voor de aanleg van wegen alleen. Ook hier geldt dat de beslissingsbevoegdheid over de zaak van de wegen (de aanleg van nieuwe wegen, de tracéwijziging, de verbreding of de opheffing van bestaande gemeentelijke wegen) toekomt aan de gemeenteraad. Deze bevoegdheid vloeit rechtstreeks voort uit het Gemeentedecreet en is te onderscheiden van de bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen in het kader van de ruimtelijke orderingsregelgeving over de vergunningsaanvraag zelf (R.v.St., nr. 189.415, 12 januari 2009; DEFOORT, P.J., ‘beslissing over de zaak van de wegen is geen voorbereidende rechtshandeling ten aanzien van een latere vergunningsbeslissing: de gevolgen hiervan voor de

motiveringsplicht en de beroepsmogelijkheden' (noot onder R.v.St, nr. 189.415, 12 januari 2009, Extensa), TROS, 2009, 254-258)).

3. Voorgesteld wordt te verduidelijken dat de voorafgaande beslissing door de gemeenteraad, momenteel alleen geëxpliciteerd voor wat betreft de verkavelingsaanvraag, gemeen is aan zowel de verkavelingsaanvraag als de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag.

Artikel 4.2.17, §2, VCRO (bepaling, specifiek voor de verkavelingsaanvraag), wordt dan ook opgeheven, en een onderafdeling 5 wordt ingevoegd in titel IV, hoofdstuk II, afdeling 2, 'Bepalingen, aan alle vergunningen gemeen'.

Door het invoegen van deze nieuwe onderafdeling is duidelijk dat deze bepaling geldt ongeacht de te volgen vergunningsprocedure (regulier of bijzonder).

...

Deze toelichting bevestigt de bedoeling van de decreetgever om de exclusieve bevoegdheid van de gemeenteraad over de zaak van de wegen ongemoeid te laten zowel wat betreft verkavelingsvergunningen als stedenbouwkundige vergunningen. De in de toelichting bedoelde bepaling werd opgenomen in artikel 4.2.25 VCRO (ingevoegd bij decreet van 4 april 2014, in werking getreden op 25 april 2014). Deze bepaling was van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing. De op de betrokken aanvraag toepasselijke versie luidt als volgt:

“Als de vergunningsaanvraag wegeniswerken omvat waarover de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft, en het vergunningverlenende bestuursorgaan oordeelt dat de vergunning kan worden verleend, neemt de gemeenteraad een beslissing over de zaak van de wegen, alvorens het vergunningverlenende bestuursorgaan een beslissing neemt over de vergunningsaanvraag.

Als de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid had, maar geen beslissing heeft genomen over de zaak van de wegen, roept de provinciegouverneur op verzoek van de deputatie of de Vlaamse Regering, de gemeenteraad samen. De gemeenteraad neemt een beslissing over de zaak van de wegen en deelt die beslissing mee binnen een termijn van zestig dagen vanaf de samenroeping door de provinciegouverneur.”

Uit het voorgaande volgt dat een vergunningsbeslissing voor een project zoals van de betrokken aanvraag, dat de aanleg van nieuwe openbare verkeerswegen omvat, niet kan worden verleend zonder een voorafgaande beslissing van de gemeenteraad over de zaak van de wegen. Deze exclusieve en autonome bevoegdheid van de gemeenteraad moet worden onderscheiden van de autonome bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen voor verkavelingsaanvragen, wat impliceert dat de gemeenteraad niet kan beslissen over de verkavelingsaanvraag zelf.

3.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing werd voorafgegaan door een goedkeuringsbesluit van de gemeenteraad van 25 augustus 2016 over de zaak van de wegen. De verzoekende partijen stellen dat dit besluit geen rechtmatig besluit is over de zaak van de wegen omdat het betrekking heeft op achterhaalde plannen van de riolering.

In de feiten uiteenzetting is reeds aangegeven dat de tussenkomen partij het concept en de uitvoering van de rioleringsplannen diverse malen heeft aangepast tijdens de administratieve vergunningsprocedure na ongunstige adviezen van de Vlaamse Milieumaatschappij en Aquafin. De tussenkomen partij bevestigt dit overigens ook in haar schriftelijke uiteenzetting.

De verwerende partij overweegt in de bestreden beslissing dat “de beroeper” argumenteert dat er aan het wegenisontwerp wijzigingen plaatsvonden en er zich een nieuwe

gemeenteraadsbeslissing opdringt. Ze overweegt verder dat in artikel 2 van de gemeenteraadsbeslissing wordt verwezen naar de plannen zonder verduidelijking dat het om aangepaste plannen gaat en dat een bestekprijs is goedgekeurd met een totaalprijs zoals gevoegd bij de aanvraag (met onder post 15 infiltratiekratten, die niet meer zouden uitgevoerd worden), waaruit kan afgeleid worden dat de beslissing betrekking heeft op de initieel ingediende plannen.

Uit een nazicht van de gemeenteraadsbeslissing van 25 augustus 2016 en de initieel ingediende aanvraag met bestek, blijkt inderdaad dat de gemeenteraad *“het bestek, de plannen en de raming voor de wegenis- en rioleringswerken binnen de verkavelingsaanvraag, opgesteld door Arcadis Belgium nv voor de Weyne Projects bvba”* voor een bedrag van 1.094.424,75 euro (inclusief BTW) in aanmerking genomen heeft bij haar goedkeuring. Het bedrag komt overeen met de oorspronkelijk ingediende aanvraag, vooraleer de tussenkomen partij het concept van de riolering, zonder infiltratiekratten, had aangepast.

4.

De verwerende partij overweegt in de bestreden beslissing dat rioleringswerken “normaliter” slechts een collegebeslissing vergen en dat het niet is omdat de gemeenteraad de rioleringswerken heeft betrokken bij haar beslissing dat zij daar voor bevoegd is en dat een “kleine navolgende wijziging” aan de rioleringswerken dan ook geen nieuwe gemeenteraadsbeslissing behoeft.

Het probleem van afwatering van de nieuwe wegenis kan worden betrokken op de beoordeling van de zaak van de wegen. In die mate behoort een beoordeling van de voorziene rioleringswerken tot de zaak van de wegen en derhalve tot de bevoegdheid van de gemeenteraad. In dezelfde mate behoort ook een gebeurlijke aanpassing van de rioleringsplannen tijdens de vergunningsprocedure tot de bevoegdheid van de gemeenteraad, ook indien, zoals de tussenkomen partij beweert, de aanpassing zou ingegeven zijn omwille van redenen van goede ruimtelijke ordening. Anders oordelen zou betekenen dat het uiteindelijk vergunde tracé van de wegenis en de uitrusting ervan, indien het omwille van redenen van goede ruimtelijke ordening wordt gewijzigd, aan de bevoegdheid van de gemeenteraad zou worden onttrokken, hetgeen een miskenning inhoudt van de artikelen 2 en 42 van het gemeentedecreet en van artikel 4.2.25 VCRO.

Nog daargelaten de vraag of de doorgevoerde wijzigingen aan het concept en de plannen van de rioleringswerken een “kleine navolgende wijziging” betreffen, zoals de verwerende partij stelt, wordt er in de bestreden beslissing ten onrechte van uitgegaan dat rioleringswerken geen beslissing van de gemeenteraad noodzaken, zonder na te gaan of de voorziene rioleringswerken kunnen betrokken worden op de zaak van de wegen.

Er dient bovendien nog vastgesteld worden dat overwegingen in de bestreden beslissing er op neer komen dat de wettigheid van de gemeenteraadsbeslissing beoordeeld wordt in de mate dat de rioleringswerken erin betrokken zijn. De beoordeling van de wettigheid van de gemeenteraadsbeslissing is een bevoegdheid die buiten de bevoegdheid valt van de vergunningverlenende overheden.

5.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de bvba WEYNE PROJECTS is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 2 februari 2017, waarbij aan de tussenkomende partij de verkavelingsvergunning wordt verleend onder voorwaarden voor het bouwen van 62 eengezinswoningen en 5 meergezinswoningen met nieuwe wegeaanleg op de percelen gelegen te 1760 Roosdaal, binnengebied Korenbloemweg- Brusselstraat-Kwinkeler, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie C, nummers 629s, 629r, 642f, 644k, 644l, 645d, 645c, 646b, 647d, 648f, 648g/2, 648e, 649c, 650d/2, 650e, 650f, 650g, 650h, 652d, 652e, 653a, 653c/2, 653d/2, 654b, 654g/2, 654h/2, 655c, 691a, 691b, 692, 693, 694d.
3. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van onder meer de verzoekende partijen en dit binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 1.000 euro en de door de verzoekende partijen gevraagde rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, ten laste van de verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 16 oktober 2018 door de vierde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Chana GIELEN

Nathalie DE CLERCQ